

Neobičan je bio taj Duško: beo, sa crnom flekom preko oka, koja je njegovom liku davala pomalo mangupski izraz. Divna, svilenkasta dlaka, živahne oči i nos poput malog, sjajnog dugmeta. Jednom rečju, bio bi prosto savršen kunić, da nije imao manu koja se, u svetu njegovoh rođaka, nije praštala. Naime, nedostajalo mu je jedno uho.

Duško nije imao pojma o tome. Nikada nije stekao predstavu o svom izgledu. To mu i nije bilo važno. Kada bi, skakućući po stanu, naišao na ogledalo, mislio je da se s one strane nalazi neki drugi kunić. Pozivao ga je na igru, kreveljio mu se, mrdao onim jednim uhom – ali taj drugar bez mirisa i glasa, nije pokazivao nikakav interes za druženje.

Zato se Duško zabavljao na druge načine: kotrljao je svoju lopticu, glockao bombone i komadiće kekša zaturene ispod nameštaja, cepkao novine i razvlačio kablove. Grickao je on i druge stvari – čipkaste listiće peršuna, grozd čvrstih rotkvica, slatku šargarepu – ali, nekako, nije mogao doleteti rukohvatima fotelja i lavljim nožicama stilske komode. Na rastanku, Duško je, u zagrljaju Devojčice, osetio, po ritmu otkucaja u njenim grudima, da je to njihovo poslednje viđenje. Pomicala je svoja mala, srcolika usta i oblikovala reči, koje on nije razumeo. Uostalom, šta je Duško znao o Lujevima, beržere-foteljama i svim onim stvarima, koje ljudima toliko mnogo znače?

Dok je bio manji, Devojčica, kojoj je pripadao, volela je da ga drži u svom krilu, u svom krevetu, u svojoj kućici za lutke. Oblačila mu je Barbikinu haljinu, vezivala ružičastu mašnu oko njegovog uha, stiskala ga oko vrata – toliko, da se plašio kako će ga ugušiti. Ponekad bi ga potopila u sapunicu odvratnog, sintetičkog mirisa maline. Voda mu je ulazila u nos, usta, oči... i otimao bi se iz njenog čeličnog zagrljaja, sve dok ga ona ne bi izvadila i umotala u mekani peškir. Ipak, i pored svih muka koje je podnosio, voleo je njen topli dah, nežne poljupce, češkanje ispod brade i – naročito – trenutak kada se, uveče, zagnjuri u njenu dugačku kosu, rasutu po jastuku.

Bilo kako bilo, Duško Bezuško je primetio da mu Devojčica, u poslednje vreme, poklanja sve manje pažnje. Otkako je prerastao lutkinu kuću i lavabo, niko ga, pa ni ona, više nije uzimao u ruke. Nije, doduše, zaboravljala da mu promeni vodu u posudi, niti da ga nahrani. Ali, ujutru bi ga grubo izgurala iz svog kreveta i žurno odskakutala negde, brzinom najbržeg kunića. Bilo je i novih momenata u njenom ponašanju: naglih promena raspoloženja, iznenada zažarenih obraza, suza (koje je Duško jednom polizao, i zaključio da su slano-gorkog ukusa), vike (koja nije nimalo prijala Duškovom uhu), pa zatim – sve ređe – nežnih milovanja i prijatnog šapata (koji su VRLO prijali Duškovom uhu i srcu).

Jednog dana, Duška Bezuška su Devojčica i njeni roditelji spakovali u putnu torbu (mračnu i nadasve neprijatnog mirisa) i odneli u zoološki vrt. Na rastanku, Duško je, u zagrljaju Devojčice, osetio, po ritmu otkucaja u njenim grudima, da je to njihovo poslednje viđenje. Pomicala je svoja mala, srcolika usta i oblikovala reči, koje on nije razumeo.

Stavili su ga – neki drugi ljudi, ne mnogo nežni, i ne previše topli – u kavez sa gomilom drugih kunića. Prvi put je, posle mnogo vremena, video pripadnike svoje vrste. I, pre nego što je sebi dopustio pomisao da će mu ovde, možda, biti lepše, jedan veliki mužjak mu je prišao i ugrizao ga za uvo.

Duško Bezuško se, drhtureći, sakrio u ćošak, iza jednog kamena.

Neka druga, nepoznata Devojčica provukla je vrh štapa kroz mrežu na kavezu, i bocnula ga u leđa. «Gle, kako je smešan ovaj zeka! Uveče se pribio uz svog novog druga i dremao, osluškujući zastrašujuće zvuke i njušeći preteće mirise. Sanjao je Devojčicu, njen jastuk i toplo udubljenje na beržere-fotelji. Nema jedno uvo!» povikala je i, mada Duško nije poznao ljudski jezik, primetio je podrugljiv ton u njenom glasu.

Bocnula ga je još jednom, pa još jednom...

Premestio se u drugi ćošak. Tamo je, šćućuren, sedeo jedan mladi kunić, očito podjednako nov i zbunjen okruženjem. Pozdravili su se dodirivanjem njuškica. Duško je pomislio kako svako zlo ima i svoju dobru stranu; pa, ako je već zauvek izbačen iz kreveta Devojčice, možda će mu, u društvu pripadnika njegove vrste, igra biti zanimljivija? Zamislio je skakutanje po busenu trave, kotrljanje kamenčića, jurcanje po betonu. Pred njim se otvarao jedan sasvim drugi svet: žmurke, pentranje... igranje dok ne ogladni, a zatim, kada se najede sveže šargarepe, opet sve ispočetka. A bilo je tu – što je sagledao iz svog kutka, i povrh straha koji mu je ubrzao puls - i vrlo ljupkih drugarica.

U neko doba, u kavez su im ubacili komade starog hleba. Iako vrlo gladan (a Duško je stalno bio gladan), nije uspeo da se dočepa nijednog, jedinog parčenceta. Odrasli kunići su ga pretekli.

Uveče se pribio uz svog novog druga i dremao, osluškujući zastrašujuće zvuke i njušeći preteće mirise. Sanjao je Devojčicu, njen jastuk i toplo udubljenje na beržere-fotelji.

U zoru ga je neko grubo trgnuo iz sna i uzeo u ruke. Možda me vraćaju kući – pomislio je radosno. Hteo je da krikne i podeli sreću sa drugim kunićima no, oni su ga samo gledali staklastim pogledom, ukočeni i bezglasni. Ljubomorni su, pade mu na pamet, a možda se kajaju što su prema meni bili neprijateljski raspoloženi.

O, bio je tako veseo, tako razdragan, kako se nije osećao već mesecima. Liznuo je, u znak zahvalnosti, ruku koja ga je držala.

Odnet je u tamnu prostoriju i Duška je, u deliću sekunde, opet preplavio neodređeni strah... strah od mraka, nepoznatog mirisa... i tog groznog zvuka, koji je pomalo ličio na šuškanje novina ili šištanje ključale vode iz čajnika u kuhinji njegovog nekadašnjeg doma.

Zatim su ga ruke spustile u staklenu kutiju. Osetivši iznenadan smrad truleži i nečeg drugog – što je u njegovom mozgu bljesnulo kao uzbuna pred drevnim neprijateljem – pokušao je da iskoči. Ali poklopac iznad njegove glave već je bio skliznuo. Istog trenutka pažnju mu privuče tiho kretanje iz suprotnog ugla i dve crvene, sjajne tačkice koje su ga posmatrale. Splet mišića, sklupčan poput odbačenog, šarenog konopca za preskakanje, polako se odmotavao.

«Bezuhi, ovo je naš piton – Kaća», rekao je čovek. «I mnogo je gladna.»

Bilo je to poslednje što je Duško čuo u ovozemaljskom, čovekovom svetu.